

Zapomeň na odměnu a do práce

Ramón ve svých 30 letech vede domov důchodců. V roce 2006 dostal cenu „Mladý podnikatel kraje Castilla a León“. Celý den tráví s důchodci a baví je, navštěvuje a umývá jako ostatní ošetřovatelé. Jeho heslem je: „Trpělivost není až tak důležitá, ale smysl pro humor“.

Obyvatelé domova si na televizi ani nevzpomenou. Dávají přednost kreativním pracím, zpěvu, tanci a hrám, které se tam organizují. Dosáhli toho, že prostředí je plné radosti a spokojenosti.

07.04.2012

Ramón Sampietro žije ve Valladolidu, jeho rodném městě. Má třicet let a má na starosti domov důchodců. „Neomezují se jen na organizační věci - říká -, pro mě, moji matku a sestru je tento dům naší druhou rodinou. Žijeme mezi seniory a oblékáme se do pracovního: naším heslem je 'ne trpělivost, ale stálý smysl pro humor'. Kolikrát se jen vyčistí nebo vymění plenky a už za pět minut se musí ten úkon opakovat: a tak se tomu musí člověk zasmát.“

Hlavním důvodem toho, že začali s touto iniciativou - kromě toho že je po tom poptávka - byla touha dělat práci, která je sociálně prospěšná a zároveň pomáhá lidem, kteří, jak se zdá, se nacházejí v obtížném údobí svého života. „Říkám 'jak se zdá',

protože když jim předáváš lásku a pro nějakou věc je povzbuzuješ, jejich vitalita se obnovuje. O Janu Pavlu II. se říkalo, že v posledních rocích svého života se necítil stár, protože ve svém srdci toho měl tolik co uskutečnit. Snažíme se, aby všichni v tomto domě měli pocit, že toho ještě máme hodně na práci.“

Obklopení láskou

„Z 80 % jsou zde ženy (je vidět, že nás přežívají, vtipkuje). Deset má senilitu a dalších deset Alzheimerovou nemoc. Práce je těžká. Denně jsem v domově více než 10 hodin a každých čtrnáct dní i o víkendu. Ale když se alespoň trochu za tyto lidi vydáváš, hned je máš rád a děláš co můžeš, aby byli šťastní. A to je úžasná útěcha. Samozřejmě jsou i neradostné chvíle a úkoly jsou někdy náročné a situace problematické. Nicméně tyto okamžiky jsou

výjimečné, pokud máš smysl pro humor.“

Říká, to byl duch Opus Dei, který ho přivedl k tomuto povolání, ve kterém může tyto lidi, jež procházejí obtížným obdobím svého života, přiblížit Bohu. „Nejstarší má 98 let a 8 mají přes devadesát let. Všichni jsou rádi, že mohou chodit každý týden na mši. Mnozí mají osobní rozhovory s knězem a každý s vděčností dostal poslední pomazání. Připravují kapli a na každou mši namalují nový retábl. Za rok udělají několik křížových cest a vyzdobí velký pokoj - kapli - přírodními květinami nebo umělými, které sami vyrobili. O vánocích malují betlémy a letos jich vyrobili pět s postavičkami. Také si s radostí poslechli koledy, které jim předneslo 60 školáků, jež s nimi krátce pobýli v této vánoční době narození Pána Ježíše. Každý den se čte krátká pasáž z evangelia následovaná komentářem.“

„To, co je nejvíce náročné, jsou úmrtí“, říká. „Zamáčkl jsem oči mnohým z nich a potom to oznámil ostatním: už je v nebi, říkám.“ Na otázku, zda někdo naznačoval eutanazii, odpovídá, že „nenavrhují to, ani se o tom během šesti let, co jsem zde, nijak nezmiňovali. Prostředí je plné radosti, jsou obklopeni láskou a vše je plné naděje.“

Rady pro podnikatele

Často ho vyzývají, aby přednášel na univerzitách a školách a povzbuzoval studenty k zakládání nových podniků. Zde jim říká, aby byli zapálenými muži a ženami a definuje povolání podnikatele jako „vášnivá touha růst každý den“. Zdůrazňuje myšlenku být pozitivními lidmi a „překonávat dobu krize s elánem a bez zatrpklosti, krátce být pánem seba sama“.

Když dokončil ve 23 letech vysokoškolská studia, chtěl se stát mladým podnikatelem. Pustil se vášnivě do tohoto dobrodružství spolu se svou sestrou a s podporou své matky, o které říká, že je opravdovým motorem všech těchto aktivit: „Ona nás stále povzbuzuje. Je duší tohoto domova.“ I jeho babička, která potřebovala profesionální péči, měla vliv na tento projekt, který počítal s novým podlažím s kapacitou 45 důchodců a s péčí o dalších 15 během dne.

Dnes vede domov, ve kterém pracuje 20 zaměstnanců: „My jsme pouze viditelnou fasádou velkého týmu profesionálů“, říká. Za jeho odvahu byl společně se svou sestrou odměněn cenou „Mladý podnikatel roku 2006 v Castilla a León“. Tehdy mu matka řekla: „Zapomeň na odměnu a do práce“. To ho povzbudilo a stalo se mottem v další

práci. Domov se jmenuje po svaté
Terezičce.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
zapomen-na-odmenu-a-do-prace/](https://opusdei.org/cs-cz/article/zapomen-na-odmenu-a-do-prace/)
(28.02.2026)